

len i Strasbourg, hvilket er blevet fremhævet fra mange sider.

Jeg vil godt lige her nævne oven i det, der hidtil har været anført, en kronik, som Isi Foighel skrev i begyndelsen af september, hvor han gjorde opmærksom på, at i henhold til et par domme, der var fældet i Strasbourg, kunne ingen af de lande, der havde tiltrådt menneskerettighedskonventionen, på nogen måde undrage sig menneskerettighedskonventionen ved at melde sig ind i en eller anden tilfældig forening, det være sig EU, eller hvad det nu måtte være. Hvis de ad den vej kom til at tilsidesætte menneskerettighedskonventionen, skulle de slæbes for domstolen, og det var der ingen begrænsninger i, for menneskerettighedskonventionen gik forud for uanset hvad, man måtte have tiltrådt.

Jeg synes, det er et argument, som man skal glæde sig over. Jeg ser hr. Keld Albrechtsen springe op og spænde bælte, men jeg forstår ikke helt, hvorfor man ikke en gang imellem bliver glad, når noget går godt, i stedet for at betragte ethvert fremskridt som et nederlag.

Og så til sidst vil jeg godt, i lighed med, hvad der også er sagt fra anden side, bede udenrigsministeren redegøre for, hvordan man vil styrke domstolene, altså ud over, at vi får orden i vores egen baghave, hvordan man så vil styrke arbejdet i hele rådet og ved domstolen, og også bede om at få præciseret lidt mere, hvad der menes med, at man vil se på de institutionelle rammer for beskyttelsen af menneskerettigheder i Rom. Det er kun lige nævnt, men hvad indebærer det?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil naturligvis nødig fratage fru Margrete Auken glæden og begejstringen, især ikke i den lidt fysisk pressede situation, hun har været i, men faktisk sætter hun jo fingeren lige nøjagtig på det helt ømme punkt, for problemet er jo, at EF-Domstolens afgørelser har forrang i dansk ret, sådan er det jo.

Og jeg synes også, at Isi Foighels betragtning jo er den, som burde være gældende, men jeg vil gerne lade spørgsmålet gå videre til ministeren, for hvis ministeren kan forsikre Folketinget om, at Højesteret her i Danmark vil tilsidesætte EF-Domstolens afgørelse i den situation, hvor en sag er blevet indklaget for Strasbourgdomstolen, og hvor EF-Domstolens afgørelse er blevet underkendt af Strasbourgdomstolen, hvis

ministeren kan forsikre, at Højesteret da vil lægge Menneskerettighedsdomstolens afgørelse og ikke EF-Domstolens afgørelse til grund, har fru Margrete Auken selvfølgelig noget at have sin glæde i. Men indtil ministeren har givet den håndfaste forsikring – og den er jeg bange for at han ikke kan give – har vi et alvorligt problem, et meget alvorligt problem.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

På et møde i Paris i Retsudvalget i Europarådet drøftede man de her spørgsmål, og så vidt jeg kunne høre, var det Europarådets opfattelse, at man ikke ville komme i den konflikt. Begrundelserne var andre, men ikke nogle, der dementerede det, jeg her har sagt. Og i hvert fald mener jeg, at de domme, der er faldet, har fastslået, at et medlemsland jo ikke kan ophæve sit medlemskab af Europarådet ved at melde sig ind i noget andet, og jeg ville da synes, det var ejendommeligt, hvis udenrigsministeren på trods af, hvad der er forsikret hele vejen igennem, skulle gå op og sige, at nu har Danmark tænkt sig at bøje lidt af i forhold til Europarådet og menneskerettighedskonventionen. Jeg tror det ikke, og jeg tror slet ikke, det kan blive aktuelt her.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu kan man jo selvfølgelig håbe på, at et problem så ikke viser sig siden hen at blive aktuelt, men det er jo ikke nok, vil jeg sige til fru Margrete Auken. Det er jo ikke nok at have sådan en forhåbning.

Vi må være stensikre på, at en afgørelse ved EF-Domstolen ikke vil blive fulgt af den danske regering og af den danske Højesteret i en situation, hvor den er blevet underkendt af Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Det må vi være stensikre på, og det er vi altså ikke i dag. Tværtimod er det eneste, vi i dag kan være stensikre på, at EF-Domstolens afgørelser har forrang i dansk ret. Det er det almindelige og desværre af Højesteret anerkendte princip i dansk ret.

Derfor er vi altså på herrens mark i denne sag, er jeg desværre nødt til at sige til fru Margrete Auken, og jeg er overbevist om, at SF – når man har fået gennearbejdet det her i partiet – også vil kunne se, at vi står foran en juridisk faldgrube af meget store dimensioner.